

Poezija

Melita Berzelak

KAKO UMORITI ČAS

VEČERNA METAMORFOZA

*Ko se v žametnem mraku večera
zgodijo utripi srca,
so stene najine sobe naenkrat
sinje strehe neba.*

*Skozi stara razmajana vrata
vstopi sladka skrivnost,
da medliva od težke slasti
in - nejeverna Tomaža -
svoje spreminjanje zreva.*

*Drobni hipec večera
naju s tega sveta preseli
globoko v tolmune želja in strasti.*

*A ko se zjutraj gladina zbistri,
na njej dva stara obraza
in dvoje, dvoje hladnih oči.*

*

VEČER

*Počasi legajo temni toni vame.
Prostor je trd in vrata odpira jesen.*

*Čakam na pragu, da te
prineso koraki,
da te droben jesenski
dež vrne mojim očem.*

*Dolgo je že, kar si utrnil dan
in soncu veke zaprl.
Utrujene ptice sklonjenih glav
čemijo ob grobu odprtem
in čakajo, nemi pogrebci, da
koga spat prineso.*

*

KRESNA NOČ

*Danes je daleč zahod
nebo se zažira v možgane
drevesom ob cesti rasejo kremplji
kamenje se drobi v stopala*

*Drevesa rojevajo v krvi
sami grbasti temni otroci
zora z ledenim glasom reže trakove noči
šumenje ugaša*

*Tisti večer so se rojevali zmaji
in nama so črne zvezde kotile usodo*

*

*SONCE postane
mrzlo kakor kamen,
kadar greš.
Gledam te in mislim,
bog, kako ga ljubim!
in me je strah.*

*Ko večer potisočerja sence,
in čez dan neslišne zvoke,*

*trepetajoča čakam,
kdaj vrata
ustavijo tvoj korak.*

*Takrat se čas odpravi v noč,
jaz pa grem pristavit mleko.*

*

PREDZADNJA

*Pustila bom, naj umrejo moje rože,
naj prideta zopet vame mrak in
kaka stara otožna pesem.*

*Sedla bom med stare knjige
in prižgala ogenj.*

**

